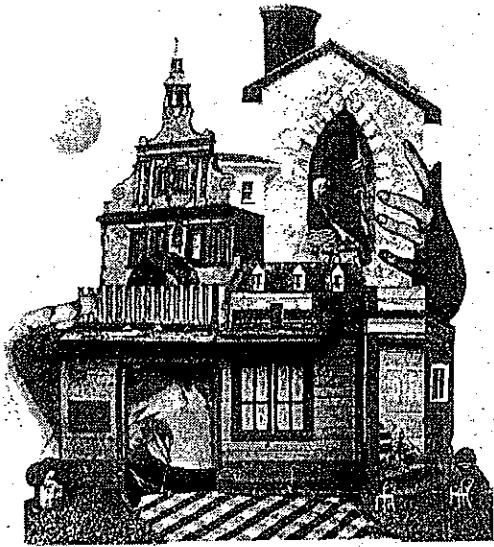

אמנות

הדרך שבחרה גולדן לבטא את רעיונותיה, מחברת את הצופים באופן מידי לתכנים סוריאליסטיים, לדברים שנקשרים בחלום, בהזיה, בתת-מודע ובחיפוש ה"אני"

מי, לעזאזל, היא אליס?

מתוך התערוכה על קרולין גולדן, דמויות מפתח גרוטסקיות

שחור-לבן, מאחוריה שטיח או אריג דקורטיבי, מעין הילה של קרושים ואולי כקונטציה של הקרנזה המעונה. הפנים האפורים אינם מגלים רבד על מהות אופיה של האישה, שחיה הם כמו הצגה אחת גדולה כלפי החברה והואלת שררשים צמנה להיות "גם יפה, גם חכמה וגם אופה", כשבתוך תוכה מוכנות עשרות רלתות ומגירות שונות ומשונות, שמוצגות כעבודות בצורה רהיט אירופאי עתיק וכמגורות של שידות או מאוננים שנחתכו מתוך כתיבית מתחילת המאה.

גם בסררה השנייה, בה מופיעים קולאז'ים גדולים יותר, נראה גוף האישה מפורק ומורכב מחרש, כשפניה האמיתיות מוסתרות במסכות חלקיות, הפרפורציות הנוכחות מקבלות כאן ממדים חרישים, לא היגיוניים. בסררה זו נצמרות העבודות באופן יותר נראטיבי לסיפור מסעה החלומי של אליס, והצורה המחוכמת נראית פעם כאישה ופעם כילדה. היא מתכווצת או גולה, מרגישה חנוקה או חופשייה כאופן חלקי, ואינה יודעת האם לשריף את עצמה לעולם הילדים או לעולם המבוגרים. אליס מנסה שוב ושוב להיכנס ל"גן הקסום" - אולי לאחד את תכולה ואולי להינשא, אבל כשהיא מגיעה לגן, אכזבתה מרה, היות שגם כאן יש שולטים וגשליים.

הדמויות בתערוכה נראות לפעמים מתקקות, כובתיות, לפעמים מפתות, לעתים הנוקות והנוטות, כלאות, מסתרות את אי הכובל התמידית לעומר בצפיפות החברה המודרנית. קיים בעבודות אלמנט המוריסטי ורימיים מתקתקים ילדותיים, אבל הגרוטסקיות המורה על מציאות קשה עלה על השאר ומשרה על הצופה החושפת דיכאון.

אורית לוטרינגר

בתערוכתה המרשה עוסקת האמנית הניו יורקית קרולין גולדן בעולמה של הנערה המתבגרת והאישה המודרנית. ספרו של לואיס קרול "אליס בארץ הפלאות", משמש לה רק כמסגרת, בה היא נאות כרי לבטא "מצבים נשיים" של כאוס ועומט, שקשה להחליץ נהם.

גולדן גוזרת קטעי תצלומים מתוך מגזינים, הרפסים או צילומים ומעניקה להם אינטרפרטציות והקשרים חדשים כשהיא מרכיבה אותם יחד ויוצרת קולאז'ים שאפשרים לה להרכיב מצבים כלתי-אפשריים, בלתי מציאותיים, ועם זאת - במקרים מסוימים, פירושים חובניים יותר עמוקים, שהם מעוררים.

הדרך שבחרה גולדן לבטא את רעיונותיה מחברת את הצופים באופן מידי לתכנים סוריאליסטיים, לרכיבים שנקשרים בחלום, בהזיה, בתת-מודע, בחיפוש ה"אני", כטבע של החלל, הזמן וכו', שהרי "אליס בארץ הפלאות", שנחקר כבר משנות ה'50 על ידי מתמטיקאים, פיסיקאים, היסטוריונים, פסיכולוגים, פילוסופים ואמנים רבים, נוגע במגוון כאלמנט הפנטזיה. האמנים הסוריאליסטיים, כמו סלדורו דאלי, למשל, ראו בקרול את אביהם הרוחני ובוחרו ליצור בטכניקות הקולאז' והמונטאז', כשהם מרכיבים את המגורות שלהם זו לצד זו ללא התחשבות יתרה בחוקי הגרביטציה, הפיסיקה והמרחב.

בתערוכה שחי סדרות: האחת, כשם "חיות וצללים", מונה 18 עבודות שמוצגות בקומת הכניסה לגלריה, ובהן מוצגת האישה כגוף המורכב מחלקים רבים, פלג גופה העליון, עד החזה, מופיע תמיד כנשי-ריאליסטי, מהחזה וטהה הופך גופה למעין רהיט עם רלתות ומגירות כווריאציות שונות, פני האישה מופיעים תמיד בבני

The way Golden chose to express her ideas, by connecting the views surrealistically to things associated only in dreams, is a very imaginative and dreamy search for "me".

WHO THE HELL IS ALICE?

In her new exhibition, the native New York artist Caroline Golden deals with the world of a girl growing up, and with the modern woman. She uses Lewis Carroll's book, *Alice in Wonderland*, as a frame to express "the feminine situations" of a chaotic and hectic life that are hard to escape.

Golden cuts pictures from magazines, drawings or photographs, and gives them new meaning when she pastes them together and makes collages, allowing her to compose impossible, unreal situations, and in specific occurrences, deep, inner meanings, that are awakening to us.

The way Golden chose to express her ideas, by connecting the views surrealistically to things associated only in dreams, is a very imaginative and dreamy search for "me", in the environment of space, time, etc. Golden uses the style by which *Alice in Wonderland* has been studied since the 1930s by mathematicians, physicists, historians, psychologists, philosophers, and many artists, focusing explicitly on the fantastical element. The surrealistic artists, such as Salvador Dali, saw their spiritual father in Carroll, and chose to create collages and montages, where they paste their clippings next to each other without giving thought to the laws of gravity, physics, or space.

In the exhibition, there are two parts. The first part of the exhibition situated on the gallery's main floor consists of 18 pieces called, *Shadows and Boxes*.

Continued next page

The woman's body split up and made anew with the help of different pictures that create a surrounding of no real place. As opposed to other current feminist artists, like Cindy Sherman and Rosemarie Trockel, who focus on the image of a woman, Golden does not expose herself to the viewer. She does not expose personal details or her autobiography. Her world stays secret, using anonymous images that decipher the soul.

Works such as *From the Watch Tower* or *The Wonderland* present the style that repeats in most of Golden's works. Eyes of different sizes, a sectioned mask on the lower half of the face, glasses, wearing imaginatively textured clothing, additions of household objects such as furniture and children's games, and the illogical proportions in between different body parts, are connections of different pictures- which show the many objects of her style in her work.

It should also be noted that the prophetic look that sways gently between the works remind us of the children's books in which we can switch to images of a head, hands, feet, a dress, or any other body part that are switches of parts on a page. The works, *Look Now*, and *Now Look* are really one work that is sectioned into two that have a stressed space in between, looking as if it is taken from a children's book and now the artist is turning the pages in between the given parts to switch and decide to shine just with this funny portrait.

Standing out is the work, *Exposed*, which constitutes a positive point of light in the exhibition. Instead of using only photographs, Golden connects the actual object to the work. The woman's body made out of a photo of a chain of thick threads and from this image, real electric wires branch out. These wires succeed in catching the viewers' eyes, to deceive them, just for a moment, to see what is imaginary and what is real. Despite this, Golden does not think of coming closer of bridging the gap between art and real life. She is submerged in a personal world, inner, and surrealistic. The body is divided into pictures, such as a typewriter, a chest of drawers, a table, a dresser, or any other type of furniture. Everything Golden uses to express her inner world is part of the concrete world that she is abolishing.

Golden's rare sense of humor succeeds to rise above all at every visible angle of viewing in the exhibition *The Many Faces of Alice*, despite the tough expectations of the viewers of her exhibition. Thus, we can get a small taste of the burden of imagination that fills the space here. The lightness and humor are two factors that Golden masters wonderfully. In Israeli art, these two factors are very difficult to remove. She does not adhere to any middle ground to gain attention. The strange connections of body parts, the limbs of the body in the broad space, all succeed to bring a smile on someone's face, and for this Golden is deserving of praise.

Orna Fichman, the curator of the exhibition, is wise to display Golden's collages purposely now, with the start of the school year. For the young viewers among us, who these months are hoping for a successful new learning year, careful optimism is promised. How easy is it to start a new school year with a small, but true smile on your face.

Tzomet Hasharon, September 3, 1999. By Gil Zohar, Artwork: *Longitude* (1999). English translation: Joshua Hirsch